

# En la mort de Pere Giró

## Excalcalde de Figueres

“Lluís, aquesta tarda me'n vaig a can Dalí, no vols pas venir?”

Aquestes paraules no s'han esborrat de la meva ment durant tots aquests anys. Fou l'estiu del 1975 quan Pere Giró va venir a la meva casa de Banyoles, del carrer Sant Benet, per encarregar-me un quadre. Jo feia uns mesos que havia tornat de Barcelona, després d'11 anys de formació allà com a pintor. Jo encara no m'havia situat en l'espai, entre el Pla de l'Estany i l'Empordà. El geni Dalí era per mi inabastable, i quan en Pere em feu aquella invitació, allà a Banyoles, em vingué allò de: “Senyor, jo no soc digne que entreu a casa meva.” Anar a casa d'en Dalí a Portlligat em sobrepassava, no em sentia capaç davant el geni, i no sabia què fer, ni què dir, i al bon amic Pere Giró li vaig dir que no, que em feia cosa, que potser més endavant. En tot cas, no es va donar mai més l'oportunitat de fer la visita a Portlligat. Fou uns anys més tard, en una calorosa tarda de dissabte del 7 de setembre del 1985 a Torre Galatea, amb els companys del Grup 69, on Dalí en companyia de l'Antoni Pitxot ens va rebre per agrair-nos el mural homenatge que havíem pintat per a ell. Tinc memòria escrita d'aquell dia. Ho vaig escriure aquell mateix vespre, amb l'emoció continguda del que havia vist, sentit i viscut.

Pere Giró ha estat per mi una persona admirable. Ens havia presentat en Joan Gich Bech de Careda, un altre empordanès de bé. Amb en Pere sempre vam mantenir un afecte mutu, ell amb aquell tarannà d'anar per feina, com si l'empenyés la tramuntana, no era un home de protocols. Per ell, anar a l'Ajuntament era una prolongació de tot plegat, el mateix posat al seu despatx professional que a la cadira consistorial, o al carrer. Era clar i net, de caràcter obert, i sempre feia alegria retrobar-lo, un home d'amplis horitzons amb tot. Entre les anades i vingudes em va adquirir dos quadres per a l'Ajuntament de Figueres, que molts empordanesos recordaran per haver estat molts anys al vestíbul de dalt de l'Ajuntament; una d'aquestes obres ara figura al Museu de l'Empordà.

Ara feia molts anys que no ens havíem trobat, i fou precisament el dia d'aquest Nadal passat dinant al Motel Empordà, pel que fa al qual cal dir que Pere Giró construï aquell mític edifici que ha donat tant nom a la comarca i a fora. Doncs allà se'm va presentar, a mi, la seva filla Maria Àngels, una persona d'una amabilitat exquisida i emocional alhora en parlar del pare, i jo, de l'amic. Li vaig demanar el seu correu, per enviar una carta al seu pare, i per aquelles coses el vaig extraviar i no la vaig poder fer. Quan vaig assabentar-me de la seva mort, just feia una hora del seu comiat a la parròquia de la Immaculada.

Em sap un greu immens haver arribat tard en tot. En tot cas, el destí d'aquella carta, qui ho havia de dir, seria la carta del meu adeu vers ell, vers l'amic. Amb aquestes línies vull tenir un record emocionat per a tota la seva família, que han tingut un ésser extraordinari i únic el seu costat, per a ells, per als seus amics com jo; va ser un dels grans alcaldes de la ciutat de Figueres, ja que així s'han manifestat els exalcaldes amb el màxim reconeixement, valoració i estimació. I estic segur que tenen aquest mateix sentiment tots els empordanesos de bé.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 08-01-2022, Pàgina 39

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/2082196-en-la-mort-de-pere-giro.html>